

S Oliverem

Kdyby se mě nějaký cvokař zeptal, které období v životě považuju za nejšťastnější, řekla bych, že to, které jsem prožila s Oliverem. Ani přesně nevím, kolik mi bylo let. Ale byla jsem evidentně příliš mladá na to, abych ho dokázala ocenit jako člověka.

On byl normální chlap. Dobrý. Milý. Veselý. Jeden z posledních nekonfliktních jedinců, co řeší opravdu jen důležité věci, jinak si užívají života.

Byla jsem jeho ženská, tak se staral. Dneska to už dokážu posoudit, protože po něm se u mě vystřídala banda zakomplexovaných egoistů, ale ono to tak bývá, že si člověk uvědomí věci, až když je příliš pozdě. Oliver tancoval celý život v nějakém folklorním souboru, vlastně ne v nějakém, jmenoval se Majáček, ale navzdory tomu idiotskému názvu patřil mezi nejvyhledávanější v republice. Oliver byl jeden z nejlepších, chlap jako hora, se silným hlasem dřevorubce a se stejným splavem borovičky, když se po vystoupeních flámovalo. Když zpíval tu o hrušce, že „mám já hrušku a nic na ní, mám frajerku, co mi po ní“,

ženské zapomněly zavřít pusy a já jsem výmluvně hleděla jejich směrem, hej, holky, z toho nic nebude, tenhle chlápek klátí mne... A když už měl v sobě víc než šest panáků, vykřikoval „my bird is crazy“, všichni se smáli, pilo se dál, potom si mě našel v nějaké skupince a nadržene mi zašeptal do ucha:

„Lehni si, asi tě miluju,“ a když jsem mu vyhověla, pomiloval se se mnou rychlostí blesku, ani jsem si toho nestihla všimnout, a usnul. Vždycky po sexu rychle usnul.

Vždycky kromě toho prvního, kdy měl nervy vybičované do nepříčetna, protože mě dostal až po třech hodinách honičky po jeho malém bytě. Sama jsem tehdy nevěděla, jestli je dobré, že se s ním chystám vyspat, ale lákalo mě jeho vytančované tělo i tetování, co měl na rameni, i bílé zuby a husté vlasy. A vždycky když to vypadalo, že mě jazykem na mých mandlích přesvědčil, uhnula jsem, protože jsem cítila jeho ruku na svém břiše a lekla jsem se, že se mu nebudu líbit. Zprvu se pobaveně smál, potom se smál trochu nervózně, pak mi šeptal, že mám tu nejhebčí pokožku na světě, potom se mě ptal, proč nás oba týrá, a když jsem se mu chtěla vysmeknout asi podesáté, použil svoji sílu. Nepustil mě. Otočil mě vší silou na břicho, jemně mi zkroutil ruce, stáhl mi mokré kalhotky a řekl:

„Dej mi, tak už mi k čertu dej!“

Tak jsem mu tedy dala. Potom mě už honit nemusel. Nikdy. I když nebyl milenec vytrvalý a vy-

nalézavý a i když hlásal názor, že orální sex je špinavý, jeho tvrdost mě bavila. Dlouho.

Ráno mi tedy udělal snídani, a zatímco jsem jedla, seběhl před panelák, aby mi očistil od sněhu, který v noci napadl, moji starou malou fiatku. Jo, jo, to udělal. Já jsem spokojeně jedla míchaná vajíčka a připadalo mi to normální. Jak říkám, byla jsem mladá.

Vlastně teď přemýšlím, kdy jsem přestala Olivera chtít? Nevím. Nebyl to určitý okamžik, to vůbec ne. Líbil se mi. I jeho vtipnost se mi líbila. I to, jak stál nohama na zemi. Říkala jsem mu můj zajíček a líbilo se mi, že to nemá rád.

„Říkej mi radši mother fucker,“ brblal nasraně, ale usmíval se, když jsem mu dala pusu na ucho a řekla, že si to ještě rozmyslím.

I když jsem někdy zapochybovala, vrátila mě do reality moje o pět let starší sestra, která Olivera zbožňovala. Dokázal si s jejím malým postiženým synem hrát jako nikdo na světě, dokonce si z něho utahoval:

„No na to, že jsi trochu mešuge, jsi mi to teď pořádně natřel!“

A malý se smál. A moje sestra také, ale skrz slzy, protože otec jejího syna se na ně hned po diagnóze vykašlal s tím, že mu ublížila jako nikdo na světě. A už se neozval, i když ho často potkávají na sídlišti, kde žijí, protože bydlí s přítelkyní jen o dva bloky dál a jejich pes pravidelně znečišťuje pískoviště, kde si hraje i jeho syn...

„Olivera ti poslalo samo nebe,“ říkala smutně,

já jsem ji jenom pohladila a vždycky jsem měla naspěch, protože ani mně pohled na jejího synka nedělal dobře. Když jsem ho neviděla, nebyl, a nemusela jsem se tvářit, že se s ním dokážu bavit jako se zdravým dítětem. Kruci, jsem zbabělá jako jeho fotr.

A potom jsme jeli s Oliverem k moři. Chtěli jsme cestovat mou malou fiatkou, protože se bál létání, ale když v červnu vypověděla službu, nechal se přemluvit. Šoupl si pět panáků, v letadle usnul jako dřevo a neustále měl tendenci opírat se o muže, otce rodiny, který seděl vedle něj. Ten pán se tvářil, že mu Oliver na rameni neleží, ale když mu jeho stékající slina udělala na košili skvrnu velikosti desetikoruny, odstrčil ho směrem ke mně a Oliver se ke mně přitiskl se slovy:

„Pitomý letadla.“

Celá ta dovolená byla zakletá. Hned po příjezdu si Oliver hodil do moře kamenem žabku a trefil hlavu českého turistu, který právě vykřikoval na celou pláž:

„Mámo, tak pojď do vody!“

Vyšel z vody zalitý krví, jeho žena hystericky plakala, prý mu říkala, že v mořích jsou žraloci, měli zůstat doma a chodit na koupaliště... Běželi směrem ke dveřím s červeným křížem a Oliver našel teprve v den odjezdu odvahu, aby se mu šel s basou piv omluvit. Do odjezdu zbývalo šest hodin, basa se do letadla nehodí, a tak pili a pili, dokud pivo nevypili. Oliver celou zpáteční cestu

prozvracel, jak dopadl ten Pepan, netuším, naštěstí letěli do Prahy...

Vyhlídl si mě tam jeden člověk. Byl starší, zachovalý, v jednom kuse kouřil a byl pořád sám. Četl noviny, nikoho si nevšímal, ale jakmile jsme šli s Oliverem do vody, noviny odložil a zpoza slunečních brýlí nás sledoval. Když jsem na to přišla, bavilo mě hrát divadlo, dováděli jsme jako malé děti a Oliver byl šťastný. A jednou, když zkoušel, jestli náš foťák na jedno použití značky Kodak opravdu fotí i pod vodou, se naše oči setkaly. Moje a toho člověka. Já jsem nasucho polkla, on se sebejistě usmál. Mně se rozbušilo srdce, on si zapálil cigaretu, s očima stále upřenýma na mě. Já jsem uhnula očima, on si počkal, až se k němu pohledem vrátím... Potom se vynořil z vody Oliver, prohlásil, že ten foťák je „šunka“, ale co bychom chtěli za pár eur, a vložil mi do dlaně malou mušli.

„Hezká, že?“

Nepřítomně jsem přikývla.

Kdo si teď myslí, že jsem se s tím člověkem později za tmy setkala a zažila jsem vášnivou živočišnou noc, ten ať čte jiné knížky. Nestalo se nic. Prakticky jsou tyhle věci skoro nemožné, protože jsme se s Oliverem od sebe ani nehnuli, a vůbec, to jako že mám jít za chlapem, flirtovat, vlézt s ním do postele, vrátit se k příteli a potom doma napsat do nějakého ženského časopisu, že fajn, poslouchajte, zažila jsem sex na jednu noc, obdivujte mě? Nic takového mě ani nenapadlo.

Toho člověka jsem už dokonce ani neviděla, asi odletěl dřív než my.

Zapamatovala jsem si jen jedno. Ten pocit. Když se na mě díval. Když mě doslova hlíтал očima. Tak lehce, sebevědomě, s ďáblem v očích. Cítila jsem pokušení jako nikdy předtím. A začalo mi najednou vadit to, co jsem dosud brala jako věc dočasnou...

Netrvalo to dlouho. S Oliverem jsme se rozešli v den, kdy mě seznámil se svou matkou. Tvářila se přísně a ptala se mě, jestli bych dala do bramborových placek hladkou, nebo hrubou mouku. Nevšímalala jsem si toho, vždyť bramborové placky se dají koupit i jako polotovar, a nemohla jsem jí nad čajovým servisem říct, že její syn mě zbožňuje kvůli jiným věcem.

Šokovalo mě něco jiného. Obočí. Její obočí.

„Co na ni pořád tak čumíš?“ zastavil mě Oliver u záchodu, kde jsem si byla odpočinout a na chvíli stáhnout ústa, jinak roztažená do neupřímného úsměvu. Neměl se ptát. Kdyby se nezeptal, možná bychom se vzali a měli kopy dětí. Možná.

„To obočí,“ řekla jsem.

„Jaké obočí?“

„Tvoje matka má nakreslené obočí.“

„No a?“

„Nechápu, proč si ženy vytrhají obočí, aby si ho potom nakreslily!“

Zavrtěl hlavou a trochu hrubě mě strkal zpátky do obýváku, kde neustále civěl na hnědé oblouky nad očima své matky. Potom se jí na to ze-

ptal. Ona se rozplakala, já jí podala kapesník, ona poňňukávala, Oliver se na mě nenávistně podíval, a když jsme odcházeli, matčino levé obočí bylo od všeho toho utírání slz rozmazané až ke spánkům.

„Nepřeju si, aby ses takhle chovala k mojí matce,“ řekl potom v autě, marně jsem mu vysvětlovala, že nikoli já, ale on ji přivedl do rozpaků.

„Co jsem měl dělat, když jsi mě na to upozornila?“

„Nic.“

„Nic?“

„Některé věci se prostě neříkají.“

„Blbost.“

„Lidi nechtějí poslouchat věci, které je zraňují. A čím máš člověka radši, tím víc si dáváš pozor na jazyk, abys ho neranil.“

„Katarínko moje, tyhle tvoje úvahy...“

„Tak to je. Ani já ti neříkám všechno, abych ti neublížila.“

„No to mě podrž.“

„Jo.“

„Například?“

„Vykašli se na to.“

Prudce šlápl na brzdu, zastavil na krajnici a s výhružným pohledem, což se mi docela líbilo, vyslovil pro náš vztah osudné slovo.

„Například?“

Tak jsem mu to řekla.

Že jsem s ním nikdy neměla orgasmus.